

Arrest

nr. 54 823 van 24 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 12 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt :

“U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine. U was geregistreerd in Noord-Ossetië. Sinds 1992 woonde u echter bij uw tante, A.(...) G.(...) (O.V. 6.371.018), in het dorp Mayski in Ingoesjetië. U werkte als verpleegster in een ziekenhuis in Nazran.

Op 9 december 2008 vroeg M.(...) A.(...), een collega-verpleegster, of u haar neef wilde verzorgen die gewond was geraakt door messteken. M.(...) kon zelf niet gaan omdat ze een kleine baby had. De volgende dag zou iemand u komen halen en naar de gewonde man brengen. U stemde toe. Op 10 december 2008 werd u opgehaald door Z.(...) A.(...). Hij bracht u met de auto naar een huis in het dorp Kantyshevo. Daar moest u zijn broer R.(...) verzorgen. Het bleek echter dat R.(...) geen steekwonden had, zoals u was voorgehouden, maar wel kogelwonden. Nadat u R.(...) verzorgd had, bracht Z.(...) u terug naar huis. Hij vroeg u om ook de volgende dagen medische hulp aan R.(...) te geven.

toe te dienen. U ging akkoord. Op 11 december 2008 bracht Z.(...) u opnieuw naar zijn broer. De derde dag werd u echter niet meer opgehaald. U vermoedde Z.(...) zijn broer zelf verder zou verzorgen.

Op 15 december 2008 bracht de wijkagent u een convocatie. U zou zich op 18 december 2008 als getuige moeten aanmelden bij de politie. Dezelfde dag kreeg u bezoek van M.(...). Zij kwam net van de begrafenis van R.(...) A.(...). Op 12 december was R.(...) na een vuurgevecht met de politie in Kantyshevo doodgeschoten, terwijl Z.(...) was opgepakt door de ordediensten. M.(...) vertelde dat de familie A.(...) u hiervoor verantwoordelijk hield, omdat zij dachten dat u hen had verraden. De broers van R.(...) en Z.(...) hadden tijdens de begrafenis gezworen om u te vermoorden. U besloot om te vluchten.

Op 17 december 2008 reisde u samen met uw tante en haar twee dochters met de trein van Grozny naar Moskou. Vanuit Moskou reisde u met de trein naar Brest in Wit-Rusland. Daar kocht u treintickets naar Teraspol in Polen. Op 20 december 2008 werd u op de trein onderschept door de Poolse autoriteiten. Uw Russische reispas werd ingehouden.

U vroeg asiel aan in Polen, maar vertrok dezelfde dag reeds met een auto naar België. U kwam aan in België op 21 december 2008.

U vroeg asiel aan op 8 januari 2009.

In het opvangcentrum begon u een relatie met M.(...) E.(...) S.(...) (CG 08/11206N), een Afghaanse vluchteling. U werd zwanger. Op 22 mei 2009 trouwde u volgens de Islamitische traditie.

Op 24 augustus 2009 werd u volgens de Dublin-procedure met het vliegtuig naar Polen gerepatriëerd.

Op 7 september 2009 reisde u echter opnieuw met de auto naar België.

In België kreeg u ruzie met uw familie. Uw tante verweet u dat u een kind had verwekt met een Afghaanse man. Uw tante vertrok opnieuw naar Ingoesjetië.

Op 14 december 2009 vroeg u voor een tweede maal asiel aan in België.

In februari 2010 kreeg u telefoon van uw halfbroer in Ingoesjetië. Hij dreigde u te zullen vermoorden omdat u de familie ten schande had gebracht.

Op 2 maart 2010 beviel u, in België, van een zoon, M.(...)-Y.(...) S.(...)."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U vreest dat u in Ingoesjetië zult worden vermoord door de familie van R.(...) en Z.(...) A.(...). Zij denken dat u beide broers hebt verraden aan de autoriteiten.

Ook de autoriteiten zouden naar u op zoek zijn.

U vreest eveneens uw halfbroer. Die dreigde ermee u te zullen vermoorden omwille van uw relatie met een Afghaanse man in België.

Het Commissariaat-generaal meent echter dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas.

Vooreerst moet er opgemerkt worden dat u geen enkel tastbaar bewijs van uw asielrelaas kon voorleggen.

Zo legde u bijvoorbeeld geen krantenartikel of internetartikel voor waaruit zou kunnen blijken dat de broers R.(...) en Z.(...) A.(...) op 12 december 2008 werden gearresteerd of vermoord door de autoriteiten. Het is opvallend dat u niets kunt voorleggen om het bestaan van deze gebeurtenis, die aan de basis ligt van uw vlucht uit de Russische Federatie, te staven.

Toen u gevraagd werd of de media in Ingoesjetië hadden bericht over dit belangrijke incident, bleek u hier overigens niet van op de hoogte te zijn. U had er geen idee van of dit voorval al dat niet in de media was verschenen (CGVS, p. 21).

In een context waarin u werkelijk enkele dagen voordien met beide broers in contact zou zijn gekomen en waarbij u naar aanleiding van de dood en de arrestaties van de broers besliste om Ingoesjetië te verlaten, lijkt het weinig geloofwaardig dat u zelfs niet weet of dit voorval vermeld werd in de plaatselijke kranten, op de radio of op de televisie.

Daarenboven is het zeer opmerkelijk dat CEDOCA, de researchdienst van het Commissariaat-generaal, na uitgebreid opzoekingswerk geen enkele indicatie vond dat er op 12 december 2008 een belangrijk incident zou hebben plaatsgevonden in het dorp Kantychevo (cf. Antwoorddocument 'ing2010-044w' in bijlage). U beweerde nochtans dat de broers A.(...) op die dag een confrontatie hadden met de ordediensten. U vertelde dat R.(...) A.(...), de man die u zou hebben verzorgd, op 12 december 2008 omkwam in een vuurgevecht met de politie in zijn huis in Kantychevo. Dezelfde dag zou Z.(...) A.(...) zijn gearresteerd door de ordediensten (CGVS, p. 19).

De vaststelling dat er géén informatie werd gevonden over dit voorval is hoogst merkwaardig, gezien CEDOCA wel degelijk informatie vond over andere, gelijkaardige incidenten in het dorp Kantyshevo in dezelfde periode. Het feit dat er geen enkele indicatie werd gevonden dat deze gebeurtenis effectief zou hebben plaatsgevonden, is des te opmerkelijker, gezien er toch kan worden verondersteld dat de Ingoesjetische of Russische autoriteiten zouden berichten over de dood en arrestatie van twee gezochte personen.

Voorts kunt u ook geen bewijs voorleggen als dat u door de autoriteiten zou worden gezocht, hoewel u beweerde dat u op 15 december 2008 een convocatie had ontvangen.

U zei dat u deze convocatie niet kon voorleggen omdat uw tante weigert om dit document opsturen omdat jullie ruzie hebben.

Er moet echter worden opgemerkt dat u deze convocatie ook niet voorlegde bij uw eerste asielaanvraag in België in januari 2009. Uw uitleg hiervoor, als zou u toen niet geweten hebben dat dit document belangrijk was voor uw asielaanvraag (CGVS, p. 21-22), is niet acceptabel. Zo nam u bij uw vertrek uit Ingoesjetië wel andere documenten mee om uw relaas te onderbouwen. U bracht bijvoorbeeld wél uw diploma en een certificaat mee om aan te tonen dat u effectief verpleegster was.

Voorts moet worden opgemerkt dat pas in het najaar van 2009 in onmin raakte met uw familie. In de periode tussen uw asielaanvraag in januari 2009 en het najaar van 2009 had u dus moeite kunnen doen om deze convocatie, die een belangrijk element in uw asielaanvraag zou kunnen zijn, te laten opsturen. De vaststelling dat u hebt nagelaten om bewijzen van uw asielrelaas te verzamelen, getuigt niet echt van een ernstige poging tot medewerking met de Belgische autoriteiten aan het onderzoek van uw asielaanvraag, en ondergraaft bovendien de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

De vaststelling dat u zelf geen enkel objectief element aanbrengt ter staving van uw asielrelaas, gekoppeld aan het feit dat de researchdienst van het Commissariaat-generaal na uitgebreid opzoekingswerk geen enkele indicatie kon vinden van de door u beschreven gebeurtenissen, geeft het Commissariaat-generaal een gegronde reden om te twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nog verder aangetast door een aantal bijkomende vaststellingen.

Zo lijkt het weinig geloofwaardig dat u op 9 december 2008 zondermeer inging op het verzoek van uw collega om haar gewonde neef te gaan verzorgen. U verklaarde immers dat M.(...) A.(...) u vertelde dat haar neef gewond was geraakt door messteken. Uw collega zei ook dat haar neef niet naar het ziekenhuis kon, omdat het ziekenhuis melding maakt bij de ordediensten wanneer er personen met dergelijke verwondingen binnenkomen. U wist echter niet hoe deze persoon – zogezegd – de messteken had opgelopen. U zei dat u dit niet had gevraagd aan uw collega. U wist evenmin waarom de politie niet bij deze zaak mocht betrokken worden.

Toen u gevraagd werd of u zich niet eerst had geïnformeerd over de precieze toedracht van de situatie alvorens u de opdracht aanvaardde, antwoordde u dat u dat niet had gedaan omdat u geen nieuwsgierige persoon bent (CGVS, p. 12-13).

Het lijkt echter weinig geloofwaardig dat u zondermeer zou ingaan op een dergelijk verdacht en gevaarlijk verzoek, zonder eerst enkele elementaire inlichtingen in te winnen.

Vervolgens in het zeer opmerkelijk dat u de namen van de broers van R.(...) en Z.(...), de mannen die op de begrafenis zouden gezworen hebben om u te vermoorden, niet bleek te kennen.

U zei dat u hun naam niet kende omdat u hen nog nooit had gezien (CGVS, p. 20).

Het lijkt echter weinig geloofwaardig dat u, wanneer uw collega u komt vertellen dat deze personen u willen vermoorden, niet meer informatie vraagt over de precieze identiteit van de personen die u bedreigen.

Daarenboven lijkt het ook weinig geloofwaardig dat u niet zou hebben gedaan om de familie A.(...) van uw onschuld te overtuigen. U zou geen enkele poging hebben ondernomen om hen te zeggen dat u R.(...) en Z.(...) niet verraden had. U zou ook niet geprobeerd hebben om te kijken of er eventueel een verzoening mogelijk was (CGVS, p. 20).

Aangaande uw bewering als zou u in Ingoesjetië worden omgebracht door uw eigen familie omdat u een kind hebt verwekt met een Afghaanse man, moet worden opgemerkt dat u niet kunt aantonen waarom u, omwille van de door u beweerde problemen met uw halfbroer of uw familie in Ingoesjetië, zich niet elders in de Russische Federatie zou kunnen vestigen.

Gevraagd waarom u zich niet elders in de Russische Federatie kon vestigen, wees u op het feit dat u gezocht zou worden door de Russische autoriteiten naar aanleiding van uw hulp aan de broers A.(...) en op het feit dat uw eigen familie uw verblijfplaats zou kunnen achterhalen (CGVS, p. 23-24). Wat betreft uw bewering dat u gezocht zou worden door de autoriteiten in de Russische Federatie, oordeelde het Commissariaat-generaal reeds dat uw verhaal over het verzorgen van de broers A.(...) niet geloofwaardig is.

Er kan dus ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering als zou u zich niet in Rusland kunnen vestigen omdat u gezocht zou worden door de autoriteiten omwille van uw hulp aan de broers A.(...). Vervolgens, voor wat betreft uw bewering dat uw familie u overal in de Russische Federatie zou kunnen vinden, moet opgemerkt worden dat u helemaal niet kunt specificeren op welke manier uw familie u zou kunnen vinden.

U zei enkel dat 'mensen' uw verblijfplaats zouden kunnen doorspelen aan uw familie in Ingoesjetië, zonder evenwel te kunnen verduidelijken welke 'mensen' dit zouden doen, op welke manier ze dit zouden doen of waarom ze dit zouden doen (CGVS, p. 23-24).

Het Commissariaat-generaal besluit dus dat u niet kunt aantonen dat u een gevaar zou lopen bij een verblijf elders in de Russische Federatie, buiten de Republiek Ingoesjetië.

Uw paspoort en uw geboorteakte ondersteunen uw identiteit, die in deze beslissing niet in vraag wordt gesteld. Uw diploma en het certificaat van specialisatie attesteren dat u een opleiding als verpleegster genoten hebt. Deze documenten kunnen uw asielaanvraag echter niet ondersteunen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw partner M.(...) E.(...) S.(...) door de DVZ op 30 juni 2009 een 13 Quater werd genomen in diens 17e asielaanvraag.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden.

Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster vraagt in haar verzoekschrift van 11 november 2010 de behandeling van haar beroep te verwijzen naar de algemene vergadering van de Raad met toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, omdat zij "stelt vast dat er in gelijkaardige dossiers andere rechtspraak en dus geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers".

Zij staft haar bewering met informatie afkomstig van de website www.senate.be, en meent dat zij niet over een effectief rechtsmiddel beschikt in de zin van artikel 13 EVRM.

2.2. Krachtens artikel 39/12 van voormelde wet van 15 december 1980 kan alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

De vraag van verzoeker kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd (GWH 27 mei 2008, nr. 81/2008).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift een schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van dezelfde Richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, en van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Zij roept tevens een manifeste beoordelingsfout in.

Verzoekster laat gelden dat zij niet enkel vanuit haar *“uitgebreide persoonlijke ervaring”* spreekt, maar dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt dat er in haar land van herkomst nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Het niet kunnen vinden van enige informatie met betrekking tot de arrestatie van of moord op de broers R. A. en Z. A., wijt zij aan het feit dat *“Op het internet worden niet alle gebeurtenissen in de Republiek gepubliceerd”* (zie het verzoekschrift, p. 5).

Verzoekster herhaalt dat zij geen convocaties heeft kunnen neerleggen omdat haar familie alle contact met haar heeft verbroken omwille van haar huwelijk met een Afgaan.

Verder stelt zij *“Betreffende geval met fam. van M.(...) A.(...): Wie moest mij vragen, mensen op straat?”* (zie het verzoekschrift, p. 5).

De namen van de broers van R. A. en Z. A. kent zij niet omdat zij hen nog nooit gezien heeft en stelt *“hoe kan ik de namen van de hele familie kennen”* (zie het verzoekschrift, p. 5).

Vervolgens beweert zij dat zij geen enkele poging gedaan heeft om haar onschuld te bewijzen omdat zij *“zich spoedig moest verbergen en de Republiek binnen een paar dagen verlaten”* (zie het verzoekschrift, p. 5).

Verzoekster stelt dat zij een omstandig relaas heeft gegeven en aldus voldaan heeft aan de bewijslast.

Verzoekster laat gelden dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en dat de *“situatie”* (sic) een standaardmotivatie bevat. Ook wordt volgens verzoekster niet op afdoende wijze gemotiveerd - zij stelt dat enkel een stijlformule in de beslissing wordt opgenomen - waarom de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt verleend.

Zij vraagt van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, ondergeschikt haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, ondergeschikt de bestreden beslissing te vernietigen en bijkomende onderzoeksdaten te bevelen.

3.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

3.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.5. De Raad merkt op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen rechtstreekse werking heeft binnen de Belgische rechtsorde, zodat de aangevoerde schending ervan door verzoekster niet dienstig is.

Wat betreft de aangevoerde schending betreft van artikel 15 sub c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van dezelfde Richtlijn, wijst de Raad er op dat een richtlijn slechts rechtstreekse werking kan hebben in de nationale rechtsorde van zodra de omzettingstermijn is verstreken en zolang die richtlijn niet volledig in nationaal recht werd omgezet.

De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 is omgezet in Belgisch recht door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Aldus kan verzoekster hier de schending van deze Richtlijn niet dienstig aanvoeren.

Met betrekking tot de rechten van verdediging werd reeds meermaals beslist dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 worden genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aangaande het zorgvuldigheidsbeginsel merkt de Raad op dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor op 14 september 2010, dat zij tijdens dit verhoor de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is, kan een schending van dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet worden aangenomen.

De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad verwijst naar zijn argumentatie sub. 3.3.2.

3.6. De uitleg van verzoekster dat niet alle gebeurtenissen in de Republiek op het internet gepubliceerd worden, heeft slechts de waarde van een blote bewering.

Deze weerlegt geenszins de vaststelling in de bestreden beslissing dat het hoogst merkwaardig is dat de onderzoeksdienst Cedoca over het door verzoekster aangehaalde incident niets heeft gevonden, alhoewel wel informatie werd gevonden over andere, gelijkaardige incidenten in het dorp Kantychevo.

Dergelijke vaststelling leidt, mede in acht genomen het feit dat verzoekster -op wie de bewijslast rust- ook geen enkel bewijs heeft bijgebracht van het bestaan van dit incident, volgens de Raad tot het besluit dat het voorgehouden voorval zich niet heeft voorgedaan.

Aangaande de enkele verklaring van verzoekster dat zij geen convocaties kan neerleggen omdat dit document in bezit is van haar familie en zij daarmee in onmin leeft, stelt de Raad vast dat verzoekster zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij echter in gebreke blijft.

Verder deelt de Raad de motivering van de commissaris-generaal daar waar hij stelt dat het weinig geloofwaardig is dat verzoekster geen elementaire inlichtingen heeft ingewonnen over de persoon die zij zou moeten verzorgen en niet meer informatie heeft gevraagd over de precieze identiteit van de personen die haar bedreigden. Hetzelfde geldt voor de vaststelling dat verzoekster, vooraleer zij de beslissing nam om haar land van herkomst te verlaten, geen enkele poging zou hebben ondernomen om de familie A. van haar onschuld te overtuigen of om na te gaan of er eventueel een verzoening mogelijk was.

Verzoekster brengt geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal.

Als dusdanig wordt er geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat geen geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas van verzoekster.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Derhalve wordt van verzoekster de vluchtelingenstatus niet erkend.

Voormeld artikel 48/3 is niet geschonden.

3.7. Verzoekster stelt dat een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus een schending uitmaakt van de artikelen 3 en 6 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Ook voert zij een schending aan van artikel 48/2, 48/4 en 49/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

Zij laat gelden dat de commissaris-generaal zich louter beperkt tot een algemene stijlformule en aldus zijn beslissing tot weigering van deze beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd heeft.

3.8. Verzoekster maakt vooreerst niet aannemelijk dat de bestreden beslissing artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 dat bepaalt dat bij een asielaanvraag ambtshalve bij voorrang onderzocht wordt in het kader van het verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4, schendt.

Verder wijst de Raad er op, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of

onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verder wijst de Raad er op dat artikel 6 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 10 juni 2008, beschikking nr. 2805).

Aangaande de grief van verzoekster omtrent de niet-afdoende motivering in de bestreden beslissing betreffende de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat aan verzoekster de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, omdat wat betreft artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980, geen geloof wordt gehecht aan haar asielrelaas en in Ingoesjetië geen situatie voorhanden is in de zin van artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters asielrelaas, kan dit relaas inderdaad niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad meent dat de verwijzing naar "*recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*" zonder enig rapport bij het verzoekschrift toe te voegen, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 §2, a en b van voormelde wet van 15 december 1980.

Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke

Zo de subsidiaire beschermingsstatus tevens kan worden toegekend op grond van artikel 48/4, §2, c. van de voormelde wet van 15 december 1980, dat het individuele asielrelaas ten dele overstijgt en bovenal teruggaat op de algemene veiligheidssituatie in het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit, in casu de Russische Federatie, en meerbepaald Ingoesjetië, kan uit de informatie van de commissaris-generaal, vervat in het administratief dossier, evenwel worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht en beperkt in omvang zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Zijn oordeel dat er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de voormelde wet, kan op basis van de bij het dossier gevoegde informatie, door de Raad worden bijgetreden.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen elementen bij die een ander licht werpen op voorgaande appreciatie.

Derhalve kan aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, niet worden toegekend.

De artikelen 48/2 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 zijn niet geschonden.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem zouden verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift van 11 november 2010 gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak voor verder onderzoek terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE